

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ

Τών Μ. και Α. Fischer

‘Ο Τζών Μάρκ, επιστρέφοντας από το ταξίδι του γάμου του, έδειχνε χθές με τη γυναίκα του, στο σπίτι του πατρικού του ζ. Τάιμ-ιζ-Μόνει.

Τό τραπέζι ήταν μεγαλοπρεπές. ‘Ασημικά όμορφα και ίδιος σεβρίσια έξοχα.

‘Η άρχη του δείπνου ήταν λίγο ζούα.

‘Όταν όμως έφρασε τὸ ψάρι, τὸ δείπνο άρχισε νά ζωνεύη. ‘Αρχίσανε νά μιλοῦν πολιτικά.

Κι’ έπειδή τὸ ζεύγος δέν είχε τὴν ἴδια γνώμη σχετικῶς, ἡ ζ. Μαρία εἶπε ἀποτόμως στὸν άνδρα της :

— Σώπα λοιπὸν Τζών ! Εἶσαι ζῶν !

‘Ο Τζών ἔγινε καταζκόινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Μὲ εἶπες ζῶο ;

— Ναι, τῶπα.

— Γιά ξαναλές τὸ λίγο !

— Νά, τὸ ξαναλέω : Εἶσαι ζῶν !..

‘Ο ζ. Τάιμ-ιζ-Μόνει, ἀπλωσε τὸ χέρι του στὴν άρχη τοῦ τραπέζιου, ἄρπαξε ἕνα πιάτο και τῶρξε με θυμὸ στὸ πάτωμα, σπάζοντας τὸ σὲ χίλια σαραντατρία κομμάτια. ‘Επειτα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του αὐτὸ κρυφοκάνταξε τὴν γυναίκα του, γιὰ νά ἰδῆ τί ἐντύπωσι τὴς ἔκαμε.

‘Η Μαρία ὁμως, ἐξακολούθησε νά τρώη ἀπαθῆς σάν νά μὴ συνέβη τίποτε. ‘Ο Μάρκ ζήτησε τὴν πενθερά του. Περιμένε νά τὴν δῆ νά ξεσπάσει σὲ πικρὰ λόγια γιὰ τὸ σπάσιμο τῶν πιάτων. Δέν ἀγοράζει κανεῖς ἕνα ἔλκετο σεβρίσιο γιὰ νά τὸν κἀνῃ χίλια κομμάτια !

Τέλος πάντων ξαναόρισαν πάλι τὴν κουβέντα τους. ‘Ο Τζών — πού ὁ θυμὸς του εἶχε πέσει με τὸ σπάσιμο τοῦ πιάτου — εἶπε με πολὺ λεπτὸ τρόπο στὴ γυναίκα του :

— ‘Εξαι τὴν καλωσύνη νά μοῦ δώτῃς τὸ ἀλάτι ἀγάπῃ μου ;

‘Εξαίν του τὸ ἔδωσε και τὸ φαργτὸ ἐξακολούθησε χορῆς κανένα ἀπρόοπτο.

Στὰ ἐπιδόρπια, ἡ ζ. Μαρία ἄρχισε νά μιλήσῃ γιὰ τὸν Βάγνεο, τὸν ὁποῖο ἔλάτρευε ὡς μουσικό. ‘Ο Τζών ὁμως ἐκτιμῶσε τὸν Μπετόβεν. ‘Απὸ λόγο σὲ λόγο θυμώσαν. ‘Η γυναίκα τοῦ Τζών πῆρε τὸ μέρος τοῦ πατέρα της. ‘Ο Τζών ἐφώναξε. Καὶ χωρὶς νά χάσει καιρὸ τὴς φώναξε :

— Εἶσαι ζῶν ! ‘Ακούς ; εἶσαι ζῶν !..

‘Η ζ. Μαρία ἔγινε καταζκόινη ἀπ’ τὸ θυμὸ της.

— ‘Ευένα εἶπες ζῶο ; ‘Εμένα ; Νά λοιπὸν ἄθλιε !..

‘Απλωσε τὸ χέρι της στὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ τραπέζιου, ἄρπαξε ἕνα πιάτο και τῶρξε χίλια σαράντα ἑφτά κομμάτια !..

Σιγίονιναν περὶ τὸ κρασί τους. ‘Η ζ. Μαρία πού ἀπόμεινε βουβὴ ἄρκετὴ ὥρα, εἶπε ἔξαφνα :

— ‘Όρατος καιρός σήμερα. Θά κάμω ἕνα περιπάτο σὸ πῶρο.

‘Ο ζ. Μάρκ κατσούφιασε.

— Δέν βαρύνεσαι ἀγαπητῆ μου. ‘Ο καιρός εἶνε ἔλευνός.

— Τί μοῦ φέλνεῖς ἔχει ; Δέν βλέπεις τί καλωσύνη ἔχει ;

— Δέν εἶμαι στραβός ἀγαπητῆ μου, βλέπω.

— Νομίζω πῶς...

— Πῶς εἶμαι στραβός ;

— Ξέρω κ’ ἐγώ ;

— Στραβός ; Εἶμαι στραβός ἐγώ ; Αὐτὸ εἶπες ; ‘Ε λοιπὸν νά...

‘Αρπαξε ἕνα πιάτο, τὸ πέταξε κάτω και τὸ ἔκαμε 365 κομμάτια.

‘Η ζ. Μαρία ἀγόρευσε και ἔσπασε κ’ αὐτὴ ἄλλο ἕνα.

‘Ο ζ. Μάρκ ἔσπασε δύο μαζί !..

‘Εξαφνα ὁ πατρικός του πινακτῆς ἔπάνω, φώρεσε τὸ καπέλλο του κ’ ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Στάσου ! τοῦ φώναξαν. Ποῦ πηγαίνεις ;

— Ποῦ πηγαίνω ; Διάβολε ! Νί σᾶς ἀγοράσω τριάντα ντουζίνες πιάτα τσίγκινα !.. Αὐτὰ δέν σπάζουν ποτέ...

Κ’ ἔβγηκε ἔξω . . .

Σαντινέλλι νά τὴν σχολιάζῃ διόλον...

Ὕον) ‘Ο δ ι κ η γ ὀ ρ ο ς ὡ ς σ ὺ ζ υ γ ο ς : Στὸ ἑπάγγελμα αὐτὸ χρειάζεται κάποτε προσοχή γιὰτὶ συνήθως οἱ δικηγόροι εἶνε ἀνθρωποὶ ἐγωῖσται και ὑπάρχει φόβος νά μὴ πέσουνε στὴν πρώτη κατηγορία τῶν τυράννων σὺνόνων, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ κ. Σαντινέλλι ἔχει ἐκφράσει παραπάνω τὴ γνώμη ὅτι δέν μπορούνε ποτέ νά εἶνε καλοὶ σύζυγοι. Βέβαια μεταξὺ τοῦ κλάδου αὐτοῦ ὑπάρχουν και δικηγόροι — ἴσως οἱ περισσότεροι — οἱ ὁποῖοι δέν διαφέρουν σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς μηχανικούς και τραπέζιτας, ἀφοῦ κ’ αὐτοὶ βρίσκονται σὲ μὴ διαρκὴ ἐπικοινωνία με κόσμιο και κινδύνεται μέσα σ’ ἕνα πυρετὸ ὑποθέσεων. Γι’ αὐτὸ γιὰ τοὺς δικηγόρους ὁ κ. Σαντινέλλι ἐκφράζει τὴ γνώμη πῶς, ἅμα μὰ δεσποινὴς βεβαιωθεί ὅτι δέν πρόκειται περὶ χαρακτήρος τυραννικοῦ, τεμπέλης και ἱηλιαρῆ, πρέπει νά μὴ διστάσῃ νά ἔλθῃ σὲ συνενόησης γάμου, ὅπως θά κάνει και γιὰ κάδεν ἄλλον ἐπιστήμονα πού τὴς ἀρῶσει και πού μπορεῖ νά ζῆσῃ μαζί του ὡς σύζυγος.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΕΡΗΜΗ

Του Otto Ligner

Δέν εἶνε πιά σάν τότε γελαστῆ, σάν πρῶτα πιά δέν τρέχει, δέν ἔχει πιά φτερά Μακρὰ της πέταξε ἡ γαρά, και μόνο πίκρες ἔχει.

Δέν εἶνε σάν και τότε γελαστῆ ἔξενιος, πάει, ἔχῃθῃ και τὸ γλυκό του τὸ φίλι, τῶρα με πίκρα ἀναπολεῖ, μέσα στοῦ νου τὸ βάθι.

Δέν εἶνε σάν και τότε γελαστῆ, Δέν τὴ γιαιτρεῖ ὁ χρόνος, κ’ ὁ νοῦς της ἴσως σαλευθῆ: Εἶνε τὸ αἰσθημα βαθύ, εἶνε βαρὺ ὁ πόνος.

Δέν εἶνε σάν και τότε γελαστῆ γι’ ἄλλην ἔξενιος τραγουδεῖ σ’ ἄλλην λέει — ‘Αγγελέ μου ! — Πέφτει ἕνα φύλλο ἀπ’ τὸ κλαδί στοῦ φύσημα τοῦ ἀνέμου.

ΣΟΝΕΤΤΟ

Του Sulla Prudhome

‘Όταν φθάσῃ και γιὰ μένα ἔξενιῇ ἡ μέρα πού ὁ χάρος τὰ μάτια θά μοῦ κλείσῃ, και ἡ ψυχὴ μου θά πετάξῃ στον αἰθέρα, τὴν ψυχὴ σου, ἀγαπημένῃ ν’ ἀπαντήσῃ.

Κι’ ἀπὸ τὴ γῆ ὡς τὸ θεὸ σάν φτάσῃ, με τὴν ἀγάπῃ σου, πού αὐτὴ θά μ’ ὀδηγήσῃ, πάλι ἔχει θ’ ἀνταμοσώθουν οἱ δύο μας ἐκεῖ πού ὁ ἥλιος δέν γνωρίζει δούη.

Και τότε ἔχει κοντά σου — ὦ ! γλυκεῖά μου — τὴς ψυχῆς μου νά πάγῃ ἡ τρικυμία και ν’ ἀρρώσει σ’ ἕνα ἀτάραχο λιμένα.

Γιὰτὶ ποτέ — σ’ ὀρκίζεται ἡ καρδιά μου — μέσ’ τὴν ἀγάπῃ σου τὴ φλογερὴ, καμιά γυναίκα ἄλλη δέν ἀγάπησα, ὡς ἐσένα . . .

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Του U h l a n d

Γιὰ σενα ξενιτεῦθηκα, γιὰ νά σὲ λησιμονήσω, μ’ ἐνίκησε ὁμοῦς ὁ καιμὸς κ’ ἤλθα και πάλι πίσω ! Και νάμαι πάλι σάν και πρὶν ἔδω στὰ γόνατά σου δεμένος πάλι στὰ φιλιὰ, στὰ χάδια τὰ διὰ σου

Δέν εἶταν τρόπος νά μπορῶ μακρὰ ἀπὸ σὲ νά ζήσω κ’ ὀ,τι κ’ ἂν εἶτα γύρῃσα τὰ μάτια νά εὐχίσω, τὰ μάτια ἔξενια πού γιὰ με ζωῆς φωτιές πέτανε φωτιές πού καίνε τὴν καρδιά, τις λύπες πού περνάνε.

Και δέν ζητῶ ὅ,τι ἡ καρδιά μποροῦσε νά ποθήσῃ ἀλλ’ ἂν ἡ θεία σου μορφή εἶνε γιὰ μένα ζηνή, ποῖά μες τὸν κόσμο δύναμη, μπορεῖ νά με χωρίσῃ ἀπ’ τὴ ψυχὴ σου τὴ γλυκεῖά πού εἶνε γιὰ με πλυσιμένη

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΜΟΥ

Του Th Moore

Θυμᾶμαι ἄκόμα τὸ μικρὸ και ταπεινὸ σπιτάκι πού τὴς ζωῆς εἶδα τὸ φῶς, ἀπὸ τὸ παραθύρι ἔμπαιν ὁ ἥλιος χαροπός, και ἕνα μικρὸ παιδάκι θαρροῦσα ὅλη μου ἡ ζωὴ πῶς ἔβγα πανηγύρι.

Πόσοι καιροὶ περάσανε κ’ ἀξέχαστο ἀπομένει μες τὴς ψυχῆς τ’ ἀποκρυφα και πονεμένα βάρθι, μέσα στοὺς ἀδειους τοίχους του μ’ ἀγάπῃ εἶνε κομμειμένη πού λίγες μέρες ἔζησε και πού γιὰ πάντα ἔχῃθῃ.

Και τῶρα ἔτσι πού φεύγουνε τόσο γοργὰ οἱ ὥρες, κ’ οἱ μέρες οἱ χαρούμενες πού εἶνε πιά μακρῶνες...

Τῶρα, ὅμιε, παρακαλῶ, μες τὴς ζωῆς τις μέρες, πρὶν ζημερώσει νά σφυστοῦν κ’ οἱ μέρες μου οἱ στερνές.

Μεταφρ. Τάκη Λιακέα